

да се освобождава, трѣбва да бждѣтъ готови да се жертвуватъ за освобождението на отечеството си. Каза имъ, че той очаква отъ тѣхъ да се биятъ като левове съ вѣковния си душманинъ въ биткитѣ, които отъ сега нататкъ ще настатъ. Каза, че за освобождението на България ще помогнатъ руския царь и сръбския князь, покани момчетата да викатъ ура за тѣхно здравие, което и направиха, а слѣдъ това заповѣда първата чета да продължава пътя си къмъ границата.

Кирѣвѣвъ говореше съ единъ гладкъ книжовенъ руски езикъ, който момчетата почти никакъ не разбираха. Въ Панайотовата чета младитѣ хѣшове Никола Славовъ и Александъръ Каназирски, родомъ Бесарабчени, които бѣхж ученици отъ VI класъ на Болградската българска гимназия, знаяха много добръ руския языкъ и обясняваха послѣ речта на Кирѣвева на момчетата.

Пѣтя, който води отъ с. Петруша по коритската долина къмъ границата, до Каджбогаската долина, на едно разстояние отъ десетина километра, се пресича най-малко петдесетъ пѣти отъ коритската рѣка. Въ началото момчетата все избираха згодни бродчета за да се не наквасятъ ужъ, но като видѣха че пресичанието на пѣтя съ рѣката нѣма свършване — бутнаха направо. Къмъ 10 часа прѣди пладнѣ четитѣ пристигнаха въ пограничното село Ново-Корито. Тамъ завариха и сръбския баталионъ, който влизаше въ състава на сѣщия отрядъ. Въ селото момчетата обѣдваха, починаха си и си просушиха навущата.

Началника на отряда и войводитѣ събираха — види се — свѣдения за неприятеля, та викаха при себѣ си мнозина селени та ги питаха за нѣщо. По едно врѣме излѣзоха съ конетѣ си сами къмъ границата. Слѣдъ 1¹/₂ часова расходка по границата върнаха се въ селото. Какво сж тѣ узнали за неприятеля, и какъвъ планъ за дѣйствиия си бѣхж предначертали, незная, но тукъ ще изложа само станалото слѣдъ това.

Часа около 1 слѣдъ обѣдъ, заповѣда се на четитѣ да се построятъ. Момчетата бѣхж си вече добръ починали. Слѣдъ това потеглиха къмъ границата. Напрѣдъ вървеше четата на